

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 3/2016
26.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Ш., због кривичног дела убиства из члана 113. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ш., адвоката Г.М., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К бр. 70/14 од 10.06.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.818/15 од 05.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 26.01.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ш., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К бр. 70/14 од 10.06.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.818/15 од 05.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву К бр. 70/14 од 10.06.2015. године, окривљени С.Ш., оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиства из члана 113. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од десет година, због кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које му је утврђена казну затвора у трајању од једне године и четири месеца и за кривично дело недозвољено ношење ватреног оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ за које му је утврђена казну затвора у трајању од две године, па је окривљени С.Ш. осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 13 година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 20.05.2014. године, па надаље.

На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећене З.Б., М.Б. и С.Б., су са имовинско правним захтевом упућене на парницу, док је на основу члана 261, 262. и 264. ЗКП обавезан окривљени С.Ш. да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 20.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка у корист буџетских средстава Вишег јавног тужилаштва у Панчеву уплати износ од 162.345,27 динара, који трошкови су настали у истрази и унапред

исплаћени из буџетских средстава Вишег јавног тужилаштва у Панчеву а према попису трошкова са стране списка 1/377, такође да у корист буџетских средстава Вишег суда у Панчеву уплати трошкове у укупном износу од 40.163,10 динара који трошкови обухватају трошкове апотеке у Панчеву у износу од 5.595,10 динара, трошкове КПЗ Пожаревац у износу од 19.200,00 динара, трошкове награде вештаку др Љ.Б. у износу од 9.000,00 динара, трошкове вештаку М.С. у износу од 9.648,00 динара и трошкове сведоку Т.Л., Б.К., Д.В.-М., Ј.Т., В.З., Ј.Н. и Г.Т. у укупном износу од 6.720,00 динара као и оштећеној З.Б. накнади накнаду трошкова пуномоћника за заступање оштећених на 15 рочишта у истрази, 8 одржаних главних претреса, једном одложеном главном претресу, а у укупном износу од 564.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.818/15 од 05.10.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужилаштва у Панчеву, окривљеног С.Ш. и његовог браниоца адвоката Г.М., а пресуда Вишег суда у Панчеву К бр. 70/14 од 10.06.2015. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног С.Ш., адвокат Г.М., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тач. 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење и одлучивање.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ш. је неоснован.

Бранилац окривљеног С.Ш. у свом захтеву наводи да саслушање сведока Д.И. и А.Р. изведено на главном претресу од 22.05.2015. године је у супротности са ЗКП, јер су наведени сведоци у току истраге саслушани у својству осумњичених када су изнели своје одбране, а на главном претресу 22.05.2015. године саслушани су у својству сведока са потпуно другим правима и обавезама од оних који су имали као осумњичени, којом приликом их је суд упозорио на права и обавезе које имају као сведоци, али је затим само констатовао да су сведоци остали код изјава које су дали у својству осумњичених, па је овакав поступак суда неприхватљив и у супротности са ЗКП. Према наводима захтева

суд је био у обавези да ова лица поново испита на главном претресу у својству сведока, а да након тога записнике са њиховим изјавама датим у својству осумњичених издвоји из списка предмета. Обзиром да суд није поступио на тај начин, према наводима захтева, побијане пресуде донете су уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног С.Ш. је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге на страни 6 став 1, да искази сведока Д.И. и А.Р. са главног претреса 20.05.2015. године не представљају незаконите доказе, које Врховни касациони суд у свему прихвата, и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ш. као основ подношења захтева наведена је и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, међутим будући да иста не представља законски разлог у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због које би окривљени, као овлашћено лице могао поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ш. није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**